

Nagyböjt 6. vasárnapja – Virágvasárnap

Uram, irgalmazz!

Életünk szentmiséjén úgy mehetünk Istenünk elé, amilyenek valójában vagyunk: nyomorúságosan, gyengén, bűnösen. Bűneink megbánása felkészít minket az ünneplésre, de egyben bevezet minket életünk legbensőbb titkába: Isten meg szeretne ajándékozni minket irgalmával, aki Jézus Krisztus kedvéért azt szeretné mondani nekünk: minden újra rendben van, elfogadlak olyannak, amilyen vagy.

A legjobb, ha egészen konkrét dolgot veszünk szemügyre. Gyakran van szívünkben határozatlan, bizonytalan büntudat: érezzük, valami nincs rendben, valamit rosszul csináltunk.

Ha csak az általános büntudatérzésnek adjuk át magunkat, nagyon nehéz találkozunk az isteni kegyelemmel. Tehát keresünk egy konkrét pontot, amikor valamit hibásan tettünk, ahol gyengeségünk megnyilvánult.

Házastársként áldott lehetőség tárul elénk. Elmélyülünk, és megkérdezzük: hol vétkeztünk egymás ellen? Tettem-e olyat, ami megterheli kapcsolatunkat? Ha együtt készülünk fel a szentmisére, azt is elmondhatjuk egymásnak, hol érezzük magunkat a másik előtt bűnösnek. A Jóistentől való bocsánatkérés egyben társunktól való bocsánatkérés is. A házastársunk által mondja nekünk az Úristen: megbocsátok neked, újra elfogadlak. Egységünk házastársunkkal Krisztus tökéletes szeretetének jelképe. Kettőnk kiengesztelődése egyben az Úrral való kiengesztelődés és egység elmélyülése. A szentmisén a közgyónás vagy a Kyrie alatt egymás tudtára adhatjuk egy apró jellel, hogy részünkről újra minden rendben van, és mi is kérjük társunk megbocsátását.

(Tilman atya nyomán)

Hasonlóan az elmúlt hetekhez a megbánás és megbocsátás mellett készülhetünk a **felajánlásra** is:

- Mi volt jó az elmúlt héten, amiért hálát adhatok?
- Hol éreztem a Gondviselő Isten szeretetét az elmúlt héten?

Így alázatosan, hálás, örömteli szívvel emelhetjük fel egymásba íródott szíveinket a felajánláskor!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelki gyakorlatnak az útján.

A MI URUNK JÉZUS KRISZTUS KÍNSZENVEDÉSE Szent Lukács szerint

Amint elérkezett az óra, Jézus asztalhoz ült apostolaival együtt. Így szólt hozzájuk: „Vágyva vágytam arra, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek, mielőtt szenvedek. Mondom nektek, többé nem eszem ezt, míg be nem teljesedik az Isten országában.” Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: „Vegyétek, és osszátok szét magatok között. Mondom nektek: nem iszom a szőlőtő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.”

Azután kenyeret vett a kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: „Ez az én testem, amely értetek adatik. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is és azt mondta: „Ez a kehely az új szövetség az én véremlében, amely értetek kiontatik.”

„De nézzétek, az áruló keze is rajta van az asztalon. Az Emberfia ugyan elmegy, amint el van rendelve, de jaj annak az embernek, aki elárulja.” Erre kérdezgetni kezdték egymást, ki az közülük, aki ezt megteszi.

Majd versengés támadt köztük, hogy melyikük a nagyobb. Erre azt mondta nekik: „A királyok uralkodnak a népeken, s akik hatalmat gyakorolnak fölöttük, jötevőiknek hívatják magukat. Közöttetek ne így legyen. A legnagyobb legyen olyan, mintha a legkisebb volna, az előjáró pedig mintha a szolga volna. Mert ki a nagyobb, aki az asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Nyilván az, aki az asztalnál ül. Én mégis úgy vagyok közöttetek, mint aki szolgál. Ti kitarthatatok velem megpróbáltatásaimban. Ezért nektek adom az országot, mint ahogy Atyám nekem adta, hogy majd asztalomnál egyetek és igyatok országomban, és trónon ülve ítélkezzetek Izrael tizenkét törzse fölött. Simon, Simon, a sátán hatalmat kért magának fölöttetek, hogy megrostáljon benneteket, mint a búzát. De én imádkoztam érted, ne hogy meginogj a hitedben. Amikor majd megtérsz, te erősíted meg testvéreidet.” „Uram – felelte –, kész vagyok arra, hogy börtönbe, sőt a halálba menjek veled!” Ő azonban így válaszolt: „Péter, mondom neked, mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor tagadod le, hogy ismeresz engem.”

Aztán tovább beszélt hozzájuk: „Amikor elküldtelek benneteket erszény, tarisznya és saru nélkül, szenvedtetek-e hiányt valamiben?” „Semmiben sem” – felelték. „Most azonban – folytatta –, akinek van erszénye, vegye elő, ugyanúgy a tarisznyáját is. Akinek pedig nincsen, adja el a ruháját, és vegyen rajta kardot. Mondom nektek, be kell következnie annak, amit az Írás rólam mond: »A gonosztevők közé számították.« Sorsom ugyanis beteljesedik.” „Uram – mondták –, nézd, van itt két kard!” Erre csak annyit mondott: „Elég.”

Ezután kiment, és szokása szerint elindult az Olajfák-hegyére. A tanítványok is követték őt. Amikor odaért, azt mondta nekik: „Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” Azután mintegy kőhajításnyira eltávozott tőlük, és térdre borulva imádkozott: „Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a kelyhet. De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied.” Ekkor megjelent neki az égből egy angyal, és megerősítette. Halálfélelem kerítette hatalmába, és még kitaratóbban imádkozott. Verejtéke mint megannyi vércsepp hullott a földre. Majd abbahagyta az imát és visszament a tanítványokhoz, de a szomorúságtól alva találta őket. Rájuk szólt: „Miért alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!”

Mielőtt még befejezte volna szavait, egy csapat érkezett. Júdás vezette, egy a tizenkettő közül. Jézushoz lépett, hogy megcsókolja. Jézus megkérdezte: „Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?” Amikor a tanítványok látták, hogy mi készül, megkérdezték: „Uram, rántsunk kardot ellenük?” Egyikük mindjárt le is sújtott a főpap szolgájára, s levágta a jobb fülét. De Jézus leintette: „Hagyjátok, elég!” Aztán megérintette a szolga fülét, és meggyógyította. Az ellene kivonult főpapoknak, a templomőröknek és a véneknek pedig ezt mondta: „Mint egy rabló ellen, úgy

vonultatok ki, kardokkal, dorongokkal! Naponta ott voltam a templomban veletek, mégsem emeltetek rám kezet. De ez a ti órátok, a sötétség hatalmáé.”

Miután elfogták Jézust, a főpap házába vitték. Péter messziről kísérte. Az udvar közepén tüzet raktak, és körbe ülték. Péter is közéjük ült. Egy szolgáló meglátta, hogy ott ül a tűznél. Szemügyre vette, aztán megjegyezte: „Ez is vele volt.” De Péter tagadta: „Asszony, nem is ismerem őt.” Nem sokkal ezután más valaki is észre vette: „Te is közéjük tartozol!” – szólt neki. Péter tiltakozott: „Ember, nem tartozom közéjük!” Alig telt el egy óra, valaki ismét bizonygatta: „De igen, ez is vele volt, hiszen galileai.” „Ember – tagadta újra Péter –, nem tudom, mit beszélsz.” Még ki sem mondta, máris megszólalt a kakas. Az Úr megfordult, s rátekintett Péterre. Péternek eszébe jutott, mit mondott neki az Úr: „Mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Akkor Péter kiment, és keserves sírásra fakadt.

Az emberek, akik őrizték Jézust, csúfot üztek belőle és bántalmazták. Szemét bekötötték, és kérdezték: „Találd el, ki ütött meg?” És mindenféle szitkokat szórtak rá.

Mihelyt megvirradt, összegyűltek a nép vénei, a főpapok meg az írástudók, és a tanácsuk elé állították. „Ha te vagy a Messiás – szólították fel –, mondd meg nekünk.” Így válaszolt rá: „Ha megmondom is, nem hiszitek el. Ha pedig kérdezlek benneteket, nem feleltek. De az Emberfia mostantól fogva a hatalmas Isten jobbán fog ülni.” Erre egyszerre közbevágta: „Tehát te vagy az Isten Fia?” Ő pedig ezt mondta nekik: „Ti mondjátok, hogy én vagyok.” „Mi szükségünk van még tanúkra? – mondták erre. – Magunk hallottuk a saját szájából.” Ezzel fölkerelkedett az egész testület, és Pilátushoz kísérték.

Ott vádolni kezdték: „Azt tapasztaltuk – mondták –, hogy tévútra vezeti népünket. Megtiltja, hogy adót fizessünk a császárnak. Azt állítja magáról, hogy ő a Messiás király.” Pilátus megkérdezte tőle: „Te vagy-e a zsidók királya?” „Magad mondod” – felelte. Pilátus erre kijelentette a főpapoknak és a népnek: „Nem találok semmiben bűnösnek ezt az embert.” De azok erősködtek: „Tanításával fellázítja a népet Galileától kezdve egészen Judeáig.” Ennek hallatára Pilátus megkérdezte, hogy Galileába való-e. Amikor megtudta, hogy Heródes uralma alá tartozik, elküldte Heródeshez, aki azokban a napokban éppen Jeruzsálemben tartózkodott.

Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült. Régóta szerette volna látni, mert sokat hallott felőle, s remélte, hogy valami csodát tesz a jelenlétében. Sokat faggatta, de ő nem méltatta feleletre. A főpapok és az írástudók is odamentek, és hevesen vádolták. Heródes akkor udvarával együtt gúnyt űzött belőle. Csúfságból fehér ruhába öltöztette, aztán visszaküldte Pilátushoz. Ezen a napon Heródes és Pilátus jó barátok lettek; azelőtt ugyanis haragban voltak.

Pilátus ismét összehívta a főpapokat, a véneket és a népet, s így szólt hozzájuk: „Elém vezettétek ezt az embert, mint a nép lázítóját. Jelenlétetekben kihallgattam, de az ellene felhozott vádak közül nem találtam egyben sem vétkesnek. És Heródes sem, mert lám, visszaküldte hozzám. Láthatjátok, semmi olyat nem követett el, amiért halált érdemelne. Megfenyítem hát, és szabadon bocsátom.” Az ünnep alkalmával szabadon kellett bocsátania egy foglyot. Az egész nép akkor kiáltozni kezdett: „Vesszen el! Bocsásd szabadon Barabást!” Barabást a városban történt fölkelés és gyilkosság miatt vetették börtönbe. Pilátus ismét hozzájuk fordult, mert szabadon akarta bocsátani Jézust. De tovább ordítottak: „Keresztre! Keresztre vele!” Harmadszor is megkérdezte: „De hát mi rosszat tett? Semmi vétket nem találok, amiért halálra kellene ítélnem. Megfenyítem és szabadon bocsátom.” De azok nem tágitottak, hanem egyre elszántabban, egyre hangosabban kiáltozták, hogy feszítse keresztre. Erre Pilátus úgy határozott, hogy enged követelésüknek. Szabadon engedte hát kérésükre azt, aki lázadás és gyilkosság miatt került börtönbe, Jézust meg kiszolgáltatta nekik akaratuk szerint.

Ahogy elvezették, megállítottak egy cirenei embert, Simont, aki éppen a mezőről tartott hazafelé. Vállára adták a keresztet, hogy vigye Jézus után. Nagy tömeg követte, asszonyok is, akik jajgattak és

sírtak miatta. Jézus hozzájuk fordult és így szólt: „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok! Inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket, mert jönnek majd napok, amikor azt fogják mondani: Boldogok a magtalanok, és akik nem szültek és nem szoptattak. Akkor majd kiáltani fogják a hegyeknek: »Omoljatok ránk!« És a domboknak: »Takarjatok el!« Mert ha a zöldellő fával így tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?» Két gonosztevőt is vittek vele, hogy kivégezzék őket.

Amikor odaérték arra a helyre, amelyet Koponya-helynek hívtak, ott keresztre feszítették, s a gonosztevőket is vele, egyiküket jobbról, másikukat balról. Jézus pedig ezt mondta: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek.” Ruháján sorsot vetve megosztottak.

A nép bámészkodott, a főtanács tagjai gúnyolódtak: „Másokat megmentett – mondták –, most mentse meg magát, ha ő a Messiás, az Isten választottja.” Gúnyt űztek belőle a katonák is, odamentek, és ecettel kínálták: „Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat!” – mondták. Feje fölé görög, latin és héber nyelvű feliratot tettek: Ez a zsidók királya.

Az egyik fölfeszített gonosztevő káromolta: „Nem te vagy a Krisztus? Szabadítsd meg hát magadat és minket is.” A másik rászólt: „Nem félsz az Istentől? Hisz te is ugyanazt a büntetést szenveded. Mi legalább tetteink méltó büntetését kapjuk. De ez semmi rosszat sem tett!” Aztán hozzá fordult: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz uralmadban.” Ezt válaszolta neki: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.”

A hatodik óra körül sötétség támadt az egész földön, s egészen a kilencedik óráig tartott. A nap elsötétedett, a templom függönye középen kettéhasadt. Jézus ekkor hangosan felkiáltott: „Atyám, kezébe ajánlom lelkemet.” E szavakkal kilehelte lelkét.

(Most térdre borulunk, és egy keveset csendben időzünk.)

Amikor a százados a történeteket látta, dicsőítette az Istent, s azt mondta: „Ez az ember valóban igaz volt.” Az egész kíváncsi tömeg, amely összeverődött, a történetek láttán mellét verte és szétoszlott. Jézus ismerősei pedig, köztük az asszonyok is, akik Galileából kísérték, távolabb állva nézték mindezt.

Volt egy József nevű derék és igaz férfi, Judea Arimatea nevű városából származott, és maga is várta az Isten országát. Tagja volt a tanácsnak, de nem értett egyet a határozattal és az eljárással. Ez elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Aztán levette, gyorsan göngyölte, és sziklasírba helyezte, amelyben még nem feküdt senki. A készület napja volt, amikor a szombat fényei már világítottak. A Galileából érkezett asszonyok is elmentek, és megnézték a sírt, hogyan helyezték el benne a holttestet. Hazatérőben illatszereket és keneteket vásároltak, a szombatot meg a parancs szerint nyugalomban töltötték.

...

Szűzanyánk, Családunk Édesanyja, imádkozz értünk! Amen.